

การเมืองกับนโยบายธุรกิจรักษาความปลอดภัย* POLITICS AND BUSINESS SECURITY POLICY

เกรียง พลรัฐธนาสิทธิ
Krieng Phonratthanasit
มหาวิทยาลัยรามคำแหง
Ramkhamhaeng University
E-mail: kkservice@gmail.com

บทคัดย่อ

การรักษาความปลอดภัยเป็นหน้าที่ของรัฐแต่รัฐไม่สามารถให้บริการได้อย่างทั่วถึงเนื่องจากมีพื้นที่จำนวนจำกัดและประชากรมีจำนวนมากประกอบกับมีภาวะการณ์ขยายตัวทางเศรษฐกิจและเทคโนโลยีเกิดขึ้นอย่างรวดเร็วเกินกว่าที่รัฐจะให้บริการได้อย่างครอบคลุมและทั่วถึง จึงทำให้มีเอกชนเปิดรับจ้างให้บริการในการรักษาความปลอดภัยแทนรัฐแต่ขาดคุณภาพมาตรฐานเนื่องจากไม่มีกฎหมายควบคุมบังคับใช้ การรักษาความปลอดภัยจึงเป็นสิ่งจำเป็นของปัจเจกชนและองค์กรในประเทศไทย ในการกำหนดนโยบายธุรกิจรักษาความปลอดภัยนี้เกี่ยวข้องกับการเมือง และความต้องการซื้อเรียกร้องทางด้านปัญหาการค้ามนุษย์ และปัญหาอาชญากรรมด้วย ต่อมาเมื่อปี พ.ศ. 2558 ได้มีการบังคับใช้พระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2558 โดยให้อำนาจกับผู้บัญชาการตำรวจนครบาลเป็นนายทะเบียนในเขตกรุงเทพมหานคร และให้ผู้บังคับการตำรวจภูธรประจำจังหวัดเป็นนายทะเบียนในเขตจังหวัดนั้นๆ ซึ่งการบังคับใช้พระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2558 ทำให้เกิดผลกระทบกับกลุ่มผู้มีส่วนได้เสีย จึงทำให้ผู้มีส่วนได้เสียออกมาเรียกร้องกดดันเคลื่อนไหว โดยใช้สิทธิ์ตามกฎหมายรัฐธรรมนูญคุ้มครองสิทธิขั้นพื้นฐาน เพื่อให้รัฐบาลชะลอและเลื่อนการบังคับใช้ออกไป แต่ทั้งนี้ทางสำนักงานตำรวจแห่งชาติได้มีการประสานงานกับส่วนราชการ พรรคการเมือง และองค์กรเอกชนที่ประกอบธุรกิจการรักษาความปลอดภัยเพื่อยกร่างพระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัยให้สำเร็จและประกาศใช้เป็นกฎหมายอย่างต่อเนื่อง

คำสำคัญ: การเมือง; นโยบาย; ธุรกิจรักษาความปลอดภัย

Abstract

Security protection is a state duty, but the state cannot provide them all due to the limited number of areas and the large population, the economic and technological advancement and expansion more rapidly than the state to provide comprehensive services. As a result, there are private entities open business to provide security services in lieu of the state, but lack of quality standards due to the law to enforce security business is not available which is necessary for individuals and organizations in Thailand. In formulating this business security policy is concerned with politics. Demand for human trafficking issues and crime as well. Later in 2015, the Security Business Act 2015 was enforced by giving the authority to the Metropolitan Police Commissioner as a registrar in Bangkok and the Provincial Police Commander is a registrar in that province. The enforcement of the Security Business Act B.E. 2015 has impact on stakeholders that makes them to come out to demand pressure to move by exercising rights under the constitutional law to protect the basic rights in order for the government to delay and postpone enforcement. However, the Royal Thai Police has coordinated with government agencies, political parties and non-governmental organizations that operate the security business to successfully draft the Security Business Act and enact it continuously.

Keywords: Politics; Policy; business security policy

บทนำ

การกำหนดนโยบายธุรกิจรักษาความปลอดภัยภายใต้บริบทการเมืองจึงเป็นเรื่องของกระบวนการที่สำนักงานตำรวจแห่งชาติใช้ “อำนาจ” ผ่านกลไกเชิงโครงสร้างความสัมพันธ์ที่อาศัยฝ่ายระบบการเมืองในการออกกฎหมายเพื่อบังคับใช้ในการจัดระเบียบธุรกิจรักษาความปลอดภัยเอกชนในรูปแบบเดียวกันทั่วประเทศ ด้วยเหตุผลที่ต้องการสร้างมาตรฐานธุรกิจรักษาความปลอดภัยให้สู่มาตรฐานสากล และเป็นการสร้างระบบธุรกิจรักษาความปลอดภัยสู่ความยั่งยืน นโยบายเป็นกระบวนการสำคัญของระบบการเมืองและการรักษาความปลอดภัยเป็นหน้าที่ของรัฐแต่รัฐไม่สามารถให้บริการได้อย่างทั่วถึง โดยเฉพาะอดีตที่ผ่านมานั้นรูปแบบการรักษาความปลอดภัยภาคเอกชนมีวิวัฒนาการตั้งแต่โบราณ เริ่มจากที่ประชาชนมีความวิตกกังวลหวาดกลัวภัย จึงทำให้เกิดการรวมตัวกันเพื่อปกป้อง ตนเองและครอบครัวให้พ้นจากสัตว์ร้ายและศัตรู ผลกระทบพระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2558 จากการใช้อำนาจของสำนักงานตำรวจแห่งชาติในการควบคุมธุรกิจรักษาความปลอดภัยที่เบ็ดเสร็จตั้งแต่

กระบวนการตั้งต้นในการประกอบอาชีพธุรกิจรักษาความปลอดภัยของผู้ประกอบการ ขนาดเล็ก ขนาดกลาง ซึ่งจะต้องปิดตัวลงด้วยเหตุผลของทุนในการจดทะเบียน และค่าใช้จ่ายในการบริหารจัดการ โครงสร้างภายในองค์กร และผลกระทบต่อพนักงานรักษาความปลอดภัยที่ต้องว่างงานจากการขาดคุณสมบัติเฉพาะในการประกอบอาชีพรักษาความปลอดภัย จนนำมาสู่ความขัดแย้ง จนในที่สุดรัฐบาลต้องเลื่อนการบังคับใช้กฎหมายธุรกิจรักษาความปลอดภัย การรักษาความปลอดภัยเอกชนเป็นการรวมกลุ่มกันของประชาชนเพื่อปกป้องตนเองและผู้อื่น (ปานจินต์ สุทธิ กวี, 2561) ซึ่งมีต้นกำเนิดมาจากนายอลัน พิงเคอร์ตัน ซึ่งเป็นผู้ก่อตั้งหน่วยสืบสวนแห่งชาติ พิงเคอร์ตัน มีหน้าที่หลักในการรักษาความปลอดภัยแก่ ขบวนการรถไฟ โดยริเริ่มเทคนิคการสืบสวน แบบใหม่โดยใช้เป็นธุรกิจที่มุ่งเน้นไปในเรื่องของให้ความสำคัญลูกค้า ได้แก่ กระทรวง ยุติธรรมของสหรัฐอเมริกา นักแก๊งค์แก๊งค์ฮาร์มิมทรัพย์ เป็นต้น การรักษาความปลอดภัยเป็นสิ่ง ที่จำเป็นอย่างมากซึ่งในประเทศไทยได้มีการริเริ่มและมีวิธีการดูแลทรัพย์สินโดยเป็นการรวมตัว จัดเวรยามเพื่อป้องกันรักษาความปลอดภัยทรัพย์สิน ต่อมาเมื่อธุรกิจค้าขายของประเทศเติบโต ขึ้นจึงได้มีการริเริ่มการจ้างเวรยามเพื่อดูแลรักษาความปลอดภัยร้านค้า หรือสถานที่ต่างๆ ในเวลากลางคืน ซึ่งส่วนใหญ่เป็นคนต่างด้าว ขาดการควบคุมและอาจเป็นภัยต่อความมั่นคงของ ชาติได้ ดังนั้น การรักษาความปลอดภัย จึงเป็นสิ่งจำเป็นของปัจเจกชนและองค์การแต่ยังขาด ระบบรักษาความปลอดภัยที่มีคุณภาพและได้มาตรฐาน ซึ่งการก่อให้เกิดปัญหาของไถยนั้นเกิด จากผู้มีอิทธิพลเปิดบริษัทรักษาความปลอดภัยบังหน้า แต่เบื้องหลังรับงานผิดกฎหมาย รวมถึง พนักงานรักษาความปลอดภัย และบางรายทำผิดกฎหมายและหลบหนี (ทิพย์อาภา เสธฐจินตนิ น , 2551) ดังนั้น การรักษาความปลอดภัยในประเทศไทย จึงจำเป็นอย่างยิ่งและถือได้ว่าเป็น วิชาชีพที่สำคัญอีกสาขาหนึ่ง ซึ่งมีบุคลากรในสายงานราชการที่เป็นผู้รับผิดชอบโดยตรง ได้แก่ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ สังคมปัจจุบันมีความเปลี่ยนแปลงเจริญเติบโตขึ้นอย่างรวดเร็ว การดูแล เรื่องการรักษาความปลอดภัยไม่ครอบคลุมทั่วถึง จึงต้องถ่ายโอนภารกิจการรักษาความปลอดภัย บางภารกิจจากสำนักงานตำรวจแห่งชาติไปให้เอกชนดำเนินการแทน แต่ทั้งนี้ทางสำนักงานตำรวจ แห่งชาติก็มีการประสานงานกับส่วนราชการ พรรคการเมือง และองค์กรเอกชนที่ประกอบธุรกิจ การรักษาความปลอดภัยเพื่อยกร่างพระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัยให้สำเร็จและ ประกาศใช้เป็นกฎหมายมาอย่างต่อเนื่อง

ด้วยเหตุผลเหล่านี้การได้รับผลจากการให้บริการรักษาความปลอดภัยโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในพื้นที่กรุงเทพมหานคร ได้รับผลกระทบจากพระราชบัญญัติดังกล่าวข้างต้นในประเด็น พระราชบัญญัติฉบับนี้จะควบคุมเฉพาะ “ธุรกิจ” รักษาความปลอดภัยในภาคเอกชนเท่านั้นไม่ ควบคุมทั่วถึงการให้บริการรักษาความปลอดภัยที่เป็นหน่วยงานของรัฐ หมายความว่า “องค์กร ทหารผ่านศึก” จะได้รับการยกเว้นและจะแสดงให้เห็นถึงความไม่ยุติธรรมในการประกอบธุรกิจ ของภาคเอกชน กระบวนการในการกำหนดนโยบายธุรกิจรักษาความปลอดภัยเป็นอย่างไร ภายใต้อิทธิพลทางการเมืองที่ต้องการจัดระเบียบเกี่ยวกับธุรกิจการรักษาความปลอดภัยที่มีทั้ง

ภาครัฐและภาคเอกชนซึ่งมีจำนวนการจดทะเบียนเป็นจำนวนมาก ภาครัฐจึงมุ่งหวังและต้องการให้อยู่ภายใต้มาตรฐานเดียวกันทั้งหมดทั่วประเทศ โดยการกำหนดเป็นพระราชบัญญัติบังคับใช้บนพื้นที่สาธารณะ ซึ่งจะได้กล่าวถึงต่อไป

การก่อตัวของวาระนโยบาย

การก่อตัวของวาระนโยบายเป็นการก่อตัวของปัญหาสาธารณะซึ่งมีความสำคัญเป็นชุดของข้อเสนอ ที่นำไปสู่การกำหนดนโยบายสาธารณะ ซึ่งผ่านการรับรู้ปัญหา การรวบรวม และการจัดการองค์การ ตัวแทน นอกจากนี้การก่อตัวของวาระนโยบายมีการแบ่งลักษณะที่สำคัญออกเป็น 3 ประการ คือ 1) ปัญหาสาธารณะที่ได้รับการคัดเลือกจากผู้มีอำนาจในองค์การสาธารณะดำเนินตามการระบียบวาระ 2) กลุ่มคนหรือองค์การการสาธารณะซึ่งเป็นผู้รับผิดชอบในการก่อตัวของวาระตามนโยบายที่ไม่เกี่ยวข้องกับประชาชนทั่วไป 3) การแสดงออกในการก่อตัวของระบียบวาระ เช่น การตั้งคณะกรรมการเพื่อการศึกษาปัญหาการเตรียมตั้งหน่วยงานรับผิดชอบแบบในการศึกษาการก่อตัวหรือการวางระบียบวาระของนโยบาย ดังเช่น การนำตัวแบบหน้าด่านนโยบายของ (Kingdon, 1995) ได้อธิบายถึงกระบวนการก่อตัวของวาระนโยบาย โดยสามารถแบ่งเป็นขั้นตอนการก่อตัวของวาระนโยบาย และขั้นตอนการวิเคราะห์ทางเลือกนโยบาย โดยมีจุดสนใจและประเด็นปัญหาในเรื่องของสังคม ซึ่งสามารถกลายมาเป็นปัญหาที่ได้รับความสนใจจนเข้าสู่การจัดทำให้เป็นระบียบวาระตามนโยบายของผู้มีอำนาจตลอดจนทางเลือกของประเด็นปัญหาบางทางเลือกถึงได้รับความสนใจมากกว่าอีกทางเลือกหนึ่ง โดยมีประเด็นทางเลือกในแต่ละนโยบายนั้นสร้างขึ้นมาได้อย่างไรและการก่อตัวของวาระนโยบายของรัฐบาลนั้นมีขั้นตอนการจัดเตรียมอย่างไรหรืออาจหมายถึงกระบวนการที่ก่อให้เกิดปัญหาและทางเลือกในการแก้ปัญหาซึ่งจะได้รับความสนใจหรือถูกละเลยจากสาธารณะและชนชั้นนำ (elite) เนื่องจากในความเป็นจริงไม่มีกลุ่มหรือสถาบันทางการเมืองที่จะมีศักยภาพในการผลักดันทุกประเด็นปัญหาให้เข้าสู่วาระนโยบาย เพราะฉะนั้นแต่ละกลุ่มจึงต้องต่อสู้เพื่อให้ประเด็นปัญหาที่ได้รับการสนับสนุนเข้าสู่การก่อตัว โดยสรุปได้ว่าในสังคมที่มีปัญหาเกิดขึ้นมากมายแต่มีหนึ่งปัญหาที่อาจได้รับความสนใจเป็นพิเศษซึ่งเกิดจากผู้กำหนดนโยบาย และอีกปัญหาหนึ่งกลับได้รับความสนใจน้อยกว่าหรือไม่ได้รับการผลักดันเข้าสู่การก่อตัวตามวาระของนโยบาย (พัชรี สิโรรส, 2556) สำหรับกลุ่มหรือบุคคลที่สนใจในปัญหาหรือประเด็นต่างๆ (แก้วคำ ไกรสรพงศ์, 2548) อธิบายในเรื่องวาระเชิงนโยบายที่เกิดขึ้นเมื่อมีการเรียกร้องและต้องการให้ผู้กำหนดนโยบายเลือกหรือทำให้ผู้กำหนดนโยบายรู้สึกถูกบังคับให้ต้องดำเนินการบางอย่างเกี่ยวกับประเด็นสาธารณะหรือน้อยทำให้ดูเหมือนว่ากำลังดำเนินอยู่ ณ เวลานั้น การเรียกร้องต้องการส่วนประกอบเหล่านี้ขึ้นเพื่อเป็นวาระเชิงนโยบาย โดยระบียบวาระแบ่งได้ออกเป็น 2 ประเภท คือ วาระเชิงรัฐบาล (governmental agenda) เป็นรายการของเรื่อง หรือประเด็นที่รัฐบาลและผู้ที่เกี่ยวข้องให้ความสนใจเป็นพิเศษและเมื่อรัฐบาลให้ความสนใจเรื่องนั้นเป็นพิเศษ

ก็จะพัฒนาการนำไปสู่การเป็นวาระเชิงการตัดสินใจ ซึ่งหมายถึงรายการของเรื่องหรือประเด็นภายในระเบียบวาระของรัฐบาลที่รอการตัดสินใจจากผู้มีอำนาจเช่น ฝ่ายนิติบัญญัติ ซึ่งเป็นความเป็นไปได้เรื่องใดเรื่องหนึ่งซึ่งจะมีโอกาสพัฒนามาเป็นวาระเชิงการตัดสินใจได้มากขึ้น ถ้าองค์ประกอบของกระแสทั้งสาม คือ กระแสทั้งสามนั้นมาบรรจบกันเพียงบางส่วน หรือได้รับการผลักดันจากกระแสตัวเดียว เช่น การที่กระแสปัญหาจะเข้าสู่วาระนโยบาย แต่ไม่มีทางแก้ปัญหาหรือข้อเสนอมาด้วยหรือการที่มีข้อเสนอและทางออกของปัญหาแต่ขาดการสนับสนุนจากฝ่ายการเมืองก็ยากที่ประเด็นนั้นจะเข้าสู่การเป็นวาระเชิงการตัดสินใจได้ โดยปกติแล้วในส่วนผู้สนับสนุนการเข้าสู่วาระของปัญหาต่างๆ นั้นมีข้อเสนอและทางออกที่ต้องการผลักดันอยู่แล้ว โดยงานศึกษาของ Kingdon ให้ความสำคัญกับตัวแสดงนโยบายโดยมุ่งให้ความสำคัญกับประเด็นความสำคัญของผู้มีส่วนร่วมในนโยบายแต่ละกลุ่มและมีส่วนร่วมและสำคัญอย่างไร และทรัพยากรที่แต่ละตัวแสดงโดยมีการศึกษาในตัวแบบของ kingdom ได้แบ่งประเภทตามบริบททางการเมืองการปกครองของประเทศสหรัฐอเมริกา โดยสามารถแบ่งผู้มีส่วนร่วมในระเบียบวาระที่อยู่ในภาครัฐบาล คือ (1) ฝ่ายบริการ (2) ข้าราชการประจำ และ (3) รัฐสภา ซึ่งตัวแสดงแต่ละกลุ่มก็มีความสำคัญในกระบวนการก่อตัวของวาระนโยบายแตกต่างกันไป โดยตัวแสดงในนโยบายที่เป็นชนชั้นนำหรือกลุ่มผู้มีอำนาจในการตัดสินใจอย่างคณะรัฐมนตรี ฝ่ายนิติบัญญัติ หรือกลุ่มผู้ที่มีตำแหน่งทางการเมืองในระดับที่สูงเป็นผู้ที่สาธารณชนรู้จักจะเรียกกลุ่มคนพวกนี้ว่าเป็น Visible Cluster ส่วนตัวแสดงอีกประเภทหนึ่ง คือ กลุ่มที่อยู่เบื้องหลังในการกำหนดทางเลือกของนโยบายซึ่งเป็นกลุ่มคนที่อยู่เบื้องหลังการตัดสินใจต่างๆ โดยไม่มีบทบาทให้เห็นในสาธารณะนั่นเอง

การกำหนดนโยบายสาธารณะ

การกำหนดนโยบายสาธารณะเป็นการนำปัญหาสาธารณะเข้าสู่การตัดสินใจของผู้มีอำนาจทางการเมืองเพื่อกำหนดกรอบในการนำมาสู่การปฏิบัติการกำหนดนโยบายสาธารณะซึ่งเป็นการร่างข้อเสนอหรือทางเลือกของนโยบายเพื่อเป็นการตัดสินใจให้ความเห็นชอบในลำดับสุดท้าย ในการกำหนดนโยบายสาธารณะมักเป็นความลับโดยคนนอก ซึ่งมีรูปแบบการกำหนดนโยบายที่สำคัญมี 6 รูปแบบ คือ รูปแบบกลุ่ม รูปแบบสถาบัน รูปแบบระบบ รูปแบบกระบวนการ รูปแบบมีเหตุผล รูปแบบค่อยเป็นค่อยไป ซึ่งการเกิดกระบวนการต่อสู้ในเรื่องของการกำหนดนโยบายนั้นสอดคล้องกับความต้องการของผู้มีส่วนได้เสียดังเช่นตัวแบบกลุ่ม/ทฤษฎีกลุ่ม สามารถอธิบายถึงรากฐานแนวคิดจากความเชื่อที่ว่าสังคมเป็นสังคมที่มีความเป็นพหุนิยม (pluralism) ซึ่งหมายความว่าในสังคมหนึ่งประกอบด้วยกลุ่มบุคคลจำนวนมากหลากหลายและนโยบายสาธารณะที่ออกมาย่อมเป็นผลมาจากการต่อสู้ผลักดันของกลุ่มต่างๆ เพื่อหาจุดร่วมกันเพื่อทำให้เกิดดุลยภาพ (equilibrium) แต่นโยบายสาธารณะค่อนข้างจะโอนเอียงไปในทางที่เป็นไปตามความต้องการของกลุ่มที่มีอิทธิพลมากกว่า และนโยบายสาธารณะเป็นการหาจุด

ร่วมกันระหว่างกลุ่มต่างๆ ซึ่งหัวใจของการเมือง คือ ความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่ม คนที่มีความคิดคล้ายกันก็ย่อมมีแนวโน้มที่จะรวมตัวกันเป็นกลุ่มเพื่อรักษาผลประโยชน์ร่วมกัน การเมืองจึงเป็นการต่อสู้ระหว่างกลุ่มเพื่อให้นโยบายสาธารณะออกมาถูกใจกับความต้องการของตนเองมากที่สุด ลักษณะสำคัญของตัวแบบกลุ่ม คือ การประนีประนอม (compromise) ระหว่างกลุ่มต่างๆ กลุ่มใดมีอิทธิพลมาก นโยบายที่ออกมาก็สามารถสนองตอบความต้องการของตนเองได้มากกว่ากลุ่มที่มีอิทธิพลในกระบวนการนโยบายน้อย

ระบบการเมือง คือ การขจัดความขัดแย้งระหว่างกลุ่มต่างๆ โดยสร้างกฎ กติกา การประนีประนอม จัดสรรผลประโยชน์ซึ่งอาจทำในรูปแบบของการกำหนดนโยบายสาธารณะ โดยนักรัฐศาสตร์ได้มีแนวคิดพหุนิยมมองว่าการรวมกลุ่มเป็นปัจจัยที่ทำให้ปัญหามีโอกาสเข้าถึงผู้มีอำนาจ กลุ่มที่มีวิธีรวมตัวที่ดีย่อมมีโอกาสเข้าถึงกระบวนการนโยบายและบีบให้รัฐบาลออกนโยบายที่แก้ปัญหาของกลุ่มตนได้ ดังนั้นกลุ่มต่างๆ มีมูลเหตุในการเกิดที่แตกต่างกันซึ่งอาจประกอบด้วยปัจจัย ดังนี้

1. จำนวนบุคคล โดยเฉพาะการเพิ่มจำนวนคนกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง
2. ความสำนึกในผลประโยชน์ร่วมกัน คือ อาจเป็นกลุ่มบุคคลที่ได้รับผลกระทบในเรื่องใดเรื่องหนึ่งร่วมกัน และมีความต้องการหรือผลประโยชน์ร่วมกันอย่างเดียวกัน
3. การติดต่อสัมพันธ์กันมากพอสมควร อาทิ การจบจากสถาบันเดียวกัน
4. ความรู้สึกถูกคุกคามหรือบั่นทอนสิทธิ
5. ลักษณะและคุณสมบัติของกลุ่มทางการเมือง โดยคุณสมบัติของระบบการเมืองเป็นเรื่องที่สำคัญในการกำหนดว่าการรวมกลุ่มเป็นช่องทางใด และมีรูปแบบใดที่เปิดโอกาสให้กลุ่มสามารถเข้าถึงผู้มีอำนาจทางการเมืองได้ โดยถ้าการรวมกลุ่มผลประโยชน์ไม่อำนวยความสะดวกหรือมีอิทธิพลโน้มน้าวการตัดสินใจของผู้มีอำนาจทางการเมืองได้กลุ่มผลประโยชน์ก็อาจผันตนเองไปเป็นพรรคการเมืองได้โดยปัจจัยที่กำหนดอิทธิพลของกลุ่มผลประโยชน์ ได้แก่ ความต้องการของกลุ่มเองสอดคล้องกับค่านิยมของสังคมมากเพียงใด โดยวัฒนธรรมการเมืองของสังคมก็มีส่วนตีกรอบว่ากิจกรรมใดเป็นที่ยอมรับเพื่อบรรลุจุดมุ่งหมายทางการเมือง ทรัพยากร (resources) เป็นปัจจัยที่เป็นตัวกำหนดอิทธิพลของกลุ่ม นอกจากนี้อิทธิพลที่มีได้เป็นตัวเงินหรือสิ่งที่จับต้องได้ เช่น ความเชี่ยวชาญเฉพาะเรื่องก็มีผลต่อนโยบายได้เช่นกัน (พฤทธิสาน ชุมพล, 2552)

การเมืองในการกำหนดนโยบายธุรกิจรักษาความปลอดภัย

การเมือง คือ การแข่งขันเพื่อแสวงหาอำนาจหรือเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการแสวงหาอำนาจซึ่งส่งผลกระทบต่อสังคมส่วนรวมหรือส่วนใหญ่ของสังคมการปกครอง (government) หมายถึงเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการบริหารวางระเบียบกฎเกณฑ์สำหรับสังคม เพื่อสร้างความเสมอภาค เป็นธรรมแก่สังคมเพื่อให้สังคมมีความสุข หรือเพื่อให้เกิดการบำบัดทุกข์บำรุงสุข การเมืองและการปกครองจะมีความเกี่ยวข้องเชื่อมโยงกันเพราะการปกครองจำเป็นต้องอาศัยอำนาจคือการเมือง

จึงจะสามารถดำเนินการได้สำเร็จ ดังนั้นการศึกษาเรื่องการเมืองการปกครองจึงเกี่ยวข้องกับองค์กรที่ใช้อำนาจและระเบียบกฎหมายการใช้อำนาจทางการบริหารอำนาจอธิปไตยซึ่งหมายถึงอำนาจเด็ดขาดและเต็มທີ່จะบัญญัติบังคับและตัดสินกฎหมายสำหรับภาครัฐและประชาชนภายในอาณาเขตของตนเอง คือ สามารถที่จะดำเนินกิจการภายในหรือภายนอกประเทศได้โดยอิสระ ไม่ถูกบังคับ ควบคุม หรือแทรกแซงโดยประเทศอื่นๆ การเมืองเป็นศิลปะศาสตร์ทางการปกครองซึ่งมุ่งให้เกิดความสัมพันธ์อันดีระหว่างรัฐกับบุคคลและระหว่างรัฐกับหัวเมืองต่างๆ การเมืองจึงเป็นกิจการภายในประเทศและต่างประเทศ การเมืองเป็นกำหนดนโยบายและการปกครองเป็นฝ่ายดำเนินการตามนโยบายนั้นๆ การเมืองย่อมเกี่ยวพันกับอำนาจและอำนาจทางการเมืองจะต้องแตกต่างจากอำนาจอื่นๆ องค์กรทางการเมืองจะต้องมีอำนาจปกครองและเป็นคุณลักษณะทางการเมืองประกอบด้วยปัจจัยเด่นชัด 2 ประการ คือ อำนาจ และการปกครอง (Lasswell, 1950) ได้กล่าวว่า การเมืองเป็นเรื่องเกี่ยวกับอำนาจและหน้าที่หรือการเมือง คือ การมาตีมาซึ่งอำนาจเพื่อที่จะตัดสินว่าใครจะได้อะไรเมื่อใด และอย่างไร การเมืองเป็นเรื่องของอิทธิพลและผู้ทรงอิทธิพลและผู้ทรงอิทธิพลโดยเน้นในเรื่องของใครได้ ได้อะไร ได้เมื่อไหร่ และอย่างไร และผู้ทรงอิทธิพลตามความเห็นของท่าน คือ ผู้ที่สามารถได้รับหรือกอบโกยสิ่งที่มีคุณค่าต่างๆ ในสังคม ได้แก่ อำนาจความเคารพนับถือ ความนิยมชมชอบ ความยุติธรรม ความอยู่ดีกินดี ความมั่นคง ชำนาญ และความรอบรู้ได้มากที่สุด คำว่า “อำนาจ” หมายถึงพลังอะไรบางอย่างที่จะสามารถบังคับให้คนหรือกลุ่มบุคคลที่มีพลังน้อยกว่ากระทำตามที่ต้องการ เช่น พ่อแม่มีอำนาจที่จะบังคับให้ลูกไปโรงเรียน ตำรวจมีอำนาจบังคับให้ผู้คนปฏิบัติตามกฎจราจร กลุ่มโอเปกแรมตัวกันเพื่อสร้างอำนาจในการต่อรอง โดยอำนาจอาจจะอยู่ในรูปแบบอะไรก็ได้ เช่น ข้อมูลข่าวสาร ฐานะทางการเงิน เกียรติยศทางสังคม เป็นต้น (ชำนาญ จันทร์เรือง, 2551)

Easton (1965) ได้กล่าวไว้ว่า การเมืองเป็นเรื่องของการแจกแจงสิ่งที่มีคุณค่าในสังคม โดยส่วนรวมโดยมีเอกสิทธิ์ในการใช้กำลังบังคับเพื่อให้เป็นไปตามนั้น การเมืองนั้นมีการให้ความหมายของคำว่า การเมืองนั้นจะขึ้นอยู่กับประสบการณ์การรับรู้ และความเข้าใจของแต่ละบุคคล หรือ ที่เรียกกันว่ากระบวนการกลมกลืนทางสังคม และการเมืองของแต่ละบุคคล การเมืองเป็นอำนาจนิยมหรืออาจจะเห็นได้ว่าการเมืองเป็นเรื่องของชนชั้นปกครองที่จะต้องใช้อำนาจเพื่อการปกครอง ประชาชนไม่เหมาะสมที่จะเป็นผู้ปกครองประเทศ ในขณะที่บุคคลเติบโตภายใต้สิ่งแวดล้อมทางการเมืองแบบประชาธิปไตย อาจจะเห็นว่าการเมืองเป็นเรื่องของการปกครองโดยรัฐบาลที่มาจากประชาชน โดยประชาชนเพื่อประชาชน จึงอาจกล่าวได้ว่า ความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการเมืองนั้นจะขึ้นอยู่กับกระบวนการอบรมให้เรียนรู้ระเบียบของสังคมและการเมืองมาตั้งแต่เยาว์วัย ซึ่งการจะมีความรู้ความเข้าใจมากน้อยเพียงใดนั้นขึ้นอยู่กับกระบวนการถ่ายทอดความรู้ (พิทยา บวรวัฒนา, 2552)

นโยบายของรัฐและรัฐบาลมีผลกระทบต่อภาคส่วนต่างของสังคมการเมืองอย่างไม่อาจเลี่ยงได้ สมาชิกในฐานะสังคมการเมืองจึงเป็นผู้ที่มีส่วนได้ส่วนเสียจากเนื้อหาสาระของนโยบาย

โดยตรง เช่นเดียวกับกระบวนการทางนโยบายนั้นมีขั้นตอนที่ซับซ้อนเพราะเกี่ยวข้องกับตัวกระทำทางการเมืองที่ต้องเข้าไปมีบทบาทการตัดสินใจจากการใช้อำนาจรัฐและมีอิทธิพลในการกำหนดนโยบายที่แตกต่างกันไปตามบริบทการตัดสินใจจากการใช้อำนาจรัฐและเข้าไปสู่การปฏิบัติที่อาจจะขนานนามนโยบายว่า นโยบายดี นโยบายไม่ดี หมายถึง นโยบายนั้นอาจจะเป็นที่ถูกใจ ชื่นชอบ ตรงตามความต้องการของประชาชน ตรงกันข้ามกับบางนโยบายที่ไม่ตอบสนองความต้องการของประชาชน ซึ่งอาจส่งผลให้เกิดปฏิกิริยาของการใช้อำนาจต่อนโยบายจากตัวกระทำทางการเมืองในปริบทลทางนโยบายได้เสมอ (รงค์ บุญสวยขวัญ, 2560) ในบางลักษณะการเมืองสามารถผ่านนโยบายออกมาอย่างรวดเร็วหรือง่ายเพื่อนำไปปฏิบัติ ตรงกันข้ามกับบางระบบการเมืองสามารถผ่านนโยบายออกมายาก ถูกต้าน ถูกวิพากษ์ หรือบางระบบการเมืองผ่านออกมาเป็นนโยบายมาแล้วอาจจะปฏิบัติได้ และอาจเป็นในช่วงหรือลักษณะการเมืองในยุคเดียวกัน หรืออาจจะพบข้อแตกต่างกันในบางระบบการเมือง หากพิจารณาให้ถ่องแท้แล้วพบว่านโยบายจะสัมพันธ์กับอำนาจของตัวกระทำทางการเมืองท่ามกลางความแตกต่างกันของแต่ละระบบการเมืองด้วย

กระบวนการในการกำหนดนโยบายธุรกิจรักษาความปลอดภัย

กระบวนการในการกำหนดนโยบายธุรกิจรักษาความปลอดภัย ภายใต้บริบทการเมืองนั้นเป็นการใช้อำนาจผ่านระบบการเมืองที่เสมือนเป็นปัจจัยนำเข้า ซึ่งทางสำนักงานตำรวจแห่งชาติเรียกร้องให้รัฐกำหนดนโยบายเพื่อแก้ไขสภาพปัญหาธุรกิจรักษาความปลอดภัย และใช้อำนาจผ่านกลไกโครงสร้างทางการเมืองในการกำหนดทางเลือกในการกำหนดนโยบายธุรกิจรักษาความปลอดภัย ซึ่งปัจจุบันผู้ประกอบการธุรกิจรักษาความปลอดภัยมีเป็นจำนวนมากแต่ยังไม่มีกฎหมายใดบังคับใช้ จึงมีการร่างพระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2558 ออกมาบังคับใช้เพื่อสร้าง มาตรฐานให้แก่ ธุรกิจรักษาความปลอดภัย และสร้างมาตรฐานให้แก่พนักงานรักษาความปลอดภัย เพื่อเป็นการยกระดับศักยภาพของธุรกิจรักษาความปลอดภัย ส่งผลต่อความสงบเรียบร้อยของสังคม พระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัยได้กำหนดให้บริษัทที่ประสงค์จะประกอบธุรกิจรักษาความปลอดภัย จำเป็นจะต้องได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียน การนี้กฎหมายกำหนดให้ต้องทำทันทีหลังจากที่มีการประกาศบังคับใช้พระราชบัญญัติต่อมามีคำสั่ง คสช.ที่ 67/2559 ได้มีการขยายเวลาผ่อนปรนให้แก่พนักงานรักษาความปลอดภัย โดยกำหนดให้พนักงานรักษาความปลอดภัยและบริษัทรักษาความปลอดภัยต้องยื่นขอรับใบอนุญาต หากมียื่นจะถือว่ามีความผิดทางอาญา พระราชบัญญัติฉบับนี้ไม่ได้บังคับใช้กับพนักงานรักษาความปลอดภัยอิสระ พนักงานรักษาความปลอดภัยจากองค์การสงเคราะห์ทหารผ่านศึก แต่ให้บังคับใช้เฉพาะพนักงานรักษาความปลอดภัยจากบริษัทรักษาความปลอดภัยเอกชนเท่านั้น ซึ่งนโยบายธุรกิจรักษาความปลอดภัยภายใต้บริบททางการเมืองสามารถแบ่งออกได้ 6 กลุ่ม คือ

- 1) ผู้ประกอบการธุรกิจรักษาความปลอดภัย ที่มีทั้งทางบวกและทางลบ ซึ่งสำหรับ

ผู้ประกอบการทางบกนั้นเป็นกลุ่มธุรกิจขนาดใหญ่ เพราะไม่ส่งผลกระทบในการบังคับใช้กฎหมายในการจัดระเบียบ ด้วยเหตุผลที่ว่า คือ สามารถตัดคู่แข่งทางธุรกิจเพราะธุรกิจขนาดกลางและขนาดเล็กของกลุ่มธุรกิจรักษาความปลอดภัยอาจจะต้องปิดตัวลงด้วยเพราะขาดคุณสมบัติหรือขาดแคลนบุคลากรในการปฏิบัติงาน ซึ่งทางลบจะมีปัญหาทางด้านขาดแคลนบุคลากรที่มีการนำแรงงานต่างด้าวมาให้บริการรักษาความปลอดภัย เพราะในการบังคับใช้กฎหมายที่ระบุประเด็นกำหนดสัญชาติไทยเท่านั้น จึงส่งผลให้ธุรกิจรักษาความปลอดภัยขนาดเล็ก และขนาดกลางบางส่วนปิดตัวลงนั่นเอง

2) สมาคมสหพันธ์ธุรกิจรักษาความปลอดภัยในส่วนของ การดูแลรักษาผลประโยชน์ของกลุ่มธุรกิจรักษาความปลอดภัยและในส่วนของพนักงานรักษาความปลอดภัย ทางสหพันธ์จึงจำเป็นต้องออกมาเรียกร้องเพื่อสื่อสารให้รัฐพ่อนผันเรื่องคุณสมบัติของพนักงานรักษาความปลอดภัย และขยายระยะเวลาการบังคับใช้กฎหมายออกไป

3) สมาคมผู้ประกอบการธุรกิจรักษาความปลอดภัย

4) กลุ่มพนักงานรักษาความปลอดภัยที่ได้รับผลกระทบในเรื่องของคุณสมบัติการศึกษา

5) กลุ่มผู้ใช้บริการ

6) กลุ่มผู้บังคับใช้กฎหมายที่ยังไม่สามารถบังคับใช้กฎหมายได้ทันที (ศูนย์วิจัยกสิกรไทย, 2553)

ดังนั้น การกำหนดทางเลือกในการจัดระเบียบธุรกิจรักษาความปลอดภัยเป็นการกำหนดนโยบายสู่การปฏิบัติ โดยสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ในการใช้อำนาจทางกฎหมายกับกลุ่มผู้มีส่วนได้เสียที่ออกมาเรียกร้อง กดดัน เคลื่อนไหว โดยใช้สิทธิตามกฎหมายรัฐธรรมนูญ ในการคุ้มครองสิทธิขั้นพื้นฐานที่พึงจะได้รับในฐานะพลเมืองไทย จึงเป็นเรื่องที่จะต้องนำมาพิจารณาอีกครั้งของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ และขึ้นอยู่กับสถานการณ์และการยอมรับนโยบายสาธารณะให้อยู่บนพื้นฐานแห่งความชอบธรรมภายใต้พลวัตการเมืองที่เปลี่ยนแปลงไปด้วยนั่นเอง

ผลกระทบจากพระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2558

พระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2558 ที่นำไปบังคับใช้ส่งผลกระทบต่อทางบกและทางลบ **ผลกระทบทางบวก** คือ กลุ่มเรียกร้อง และกลุ่มผลักดันสนับสนุน คือ 1) สำนักงานตำรวจแห่งชาติมีอำนาจเบ็ดเสร็จในการควบคุมธุรกิจรักษาความปลอดภัยเอกชน ทั้งระบบเป็นไปตามวัตถุประสงค์ของสำนักงานตำรวจแห่งชาติที่ต้องการกฎหมายมาเป็นเครื่องมือในการควบคุมธุรกิจรักษาความปลอดภัยให้มีมาตรฐานเดียวกันทั่วประเทศ 2) กลุ่มผู้ประกอบการธุรกิจขนาดใหญ่ ในการร่างพระราชบัญญัติฉบับดังกล่าวที่มีคุณสมบัติหลายๆ ประการ ทำให้ผู้ประกอบการธุรกิจรักษาความปลอดภัยขนาดกลางและขนาดเล็กปิดตัวลงโดยไม่สามารถจะสู้ศักยภาพด้านทุนในกลุ่มธุรกิจรักษาความปลอดภัยขนาดใหญ่ **ผลกระทบทางลบ** คือ กลุ่มต่อต้าน 1) กลุ่มธุรกิจรักษาความปลอดภัยขนาดกลางและขนาดเล็ก ได้รับผลกระทบจากการจัด

ระเบียบในเรื่องของ ทุน สัญชาติของพนักงานรักษาความปลอดภัย และในเรื่องของวุฒิการศึกษาของพนักงานรักษาความปลอดภัย 2) พนักงานรักษาความปลอดภัยได้รับผลกระทบในภาพกว้างในเรื่องของการฝึกอบรมเพื่อต่อใบประกอบอาชีพ เพราะไม่มีรายได้เพียงพอในการนำเข้าสมัครเพื่อฝึกอบรม (ทิพย์อาภา เสฐจินตนิน, 2551)

ดังนั้นจะเห็นได้ว่าพระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2558 มีผลกระทบจากการจัดระเบียบมาตรฐานธุรกิจรักษาความปลอดภัยและเสริมสร้างศักยภาพของพนักงานรักษาความปลอดภัยและช่วยเสริมสร้างความสงบเรียบร้อยของสังคม ผลกระทบนี้เสมือนการจูงใจหรือแอบแฝงทางการเมือง เพื่อให้เกิดผลประโยชน์กับกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งที่ทำให้เกิดผลกระทบต่อกลุ่มผู้มีส่วนได้เสียจนนำไปสู่การเรียกร้องของพนักงานรักษาความปลอดภัยแต่ละจังหวัดผ่านศูนย์ดำรงธรรมเพื่อให้รัฐชะลอการบังคับใช้พระราชบัญญัติรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2558 ออกไปเพื่อลด ผลกระทบดังกล่าวต่อกลุ่มผู้มีส่วนได้เสียเป็นเหตุให้พลเอก ประยุทธ์ จันทร์โอชา นายกรัฐมนตรีและหัวหน้าคณะความสงบเรียบร้อยแห่งชาติ ใช้อำนาจตาม มาตรา 44 ออกคำสั่งคสช. ที่ 67/2559 เลื่อนการบังคับใช้พระราชบัญญัติรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2558 ออกไปเพื่อผลกระทบและข้อขัดแย้งจากการบังคับใช้กฎหมาย

ตัวแบบกฎหมายการประกอบธุรกิจรักษาความปลอดภัยในต่างประเทศ

กฎหมายต่างประเทศทั้งสามประเทศนั้นมีความใกล้เคียงกับร่างพระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2558 โดยมีตัวแบบกฎหมายการประกอบธุรกิจรักษาความปลอดภัยในต่างประเทศ ดังนี้

ประเทศสิงคโปร์ พระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัยเอกชนว่าด้วยระเบียบเรื่องธุรกิจรักษาความปลอดภัยส่วนบุคคล ค.ศ. 2007 ตามอำนาจมาตรา 38 ว่าด้วยเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยและหน่วยงานรักษาความปลอดภัยที่เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย ซึ่งหมายถึงบุคคลใดๆ ที่ได้รับอนุญาตให้ทำหน้าที่ต่างๆ ต้องเป็นผู้มีอายุไม่ต่ำกว่า 18 ปี และต้องผ่านการฝึกหลักสูตรเฉพาะด้าน และมีหน้าที่ดังต่อไปนี้ 1) การลาดตระเวนหรือปกป้องทรัพย์สินของบุคคลอื่น 2) ปกป้องรักษา คุ้มครอง ทรัพย์สินของบุคคลอื่นภายใต้การสอดส่องดูแลป้องกันเหตุอันพียงนำมาสู่การโจรกรรม และ 3) ทำหน้าที่ในการดูแลความปลอดภัยสถานที่ส่วนบุคคลหรือสถานที่สาธารณะหรือสถานที่อื่นตามความต้องการของผู้ว่าจ้าง การประกอบอาชีพของบุคคลในการให้บริการรักษาความปลอดภัยมีการกำหนดคุณสมบัติ คือ (1) ห้ามมิให้ผู้ว่าจ้าง จ้างบุคคลทั่วไปเป็นเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยเว้นแต่บุคคลนั้นได้รับอนุญาตให้ปฏิบัติงานรักษาความปลอดภัย (2) หากฝ่าฝืนในประเด็นดังกล่าวจะมีความผิดและจะต้องได้รับการลงโทษปรับไม่เกิน 50,000 ดอลลาร์ หรือจำคุกไม่เกิน 2 ปี หรือทั้งจำทั้งปรับ และ (3) บุคคลซึ่งมีพนักงานหรือกำลังจะจ้างงานในฐานะเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยส่วนบุคคลต้องแจ้งเจ้าหน้าที่ออกใบอนุญาตในรูปแบบที่กำหนด (Private Security Authority Act, 2004)

ประเทศอังกฤษ ได้มีการจัดตั้งหน่วยรักษาความปลอดภัยเอกชนขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อจัดหาที่เหมาะสมให้แก่บุคคลที่พ้นจากการรับราชการทหารโดยให้เป็นสายตรวจจรรยาบรรณซึ่งไปตรวจรักษาความปลอดภัย ตามบ้านของประชาชนทั่วไปต่อมาในการดำเนินธุรกิจประเภทนี้ได้มีการขยายตัวเพิ่มขึ้นมีการขยายตัวของการให้บริการรักษาความปลอดภัยกับการรักษาความปลอดภัยในประเทศอังกฤษในปี พ.ศ. 2512 มีการให้บริการรักษาความปลอดภัยเกี่ยวกับขนส่งเงินสด การขนส่งทรัพย์สินมีค่าการเก็บรักษาทรัพย์สินมีค่า การรักษาความปลอดภัยให้แก่เคหสถาน ร้านค้า โรงงานอุตสาหกรรม ท่าอากาศยาน เป็นต้น การกำหนดไว้ในพระราชบัญญัติว่าด้วยอุตสาหกรรมความปลอดภัยเอกชน ค.ศ. 2001 ต้องเป็นผู้มีอายุไม่ต่ำกว่า 18 ปี และต้องผ่านการฝึกหลักสูตรเฉพาะด้าน ทั้งในกรณีที่ประกอบอาชีพโดยไม่มีใบอนุญาตหรือใช้ใบอนุญาตไม่ถูกต้องกับหน้าที่ที่ได้รับหรือในกรณีที่ผู้ประกอบการธุรกิจว่าจ้างพนักงานรักษาความปลอดภัยที่ไม่มีใบอนุญาตในกฎหมายถ้าหากไม่สั่งพักใบอนุญาตแล้วจะส่งผลกระทบต่อความปลอดภัยสาธารณะ และผลประโยชน์สาธารณะ รวมถึงการที่ผู้มีใบอนุญาตถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดอาญาร้ายแรงและได้รับการประกันตัวจะต้องพักใบอนุญาตทันที (Private Security Authority Act, 2004)

ประเทศไอร์แลนด์ ไอร์แลนด์เป็นประเทศที่อยู่ในทวีปยุโรปปกครองด้วยระบอบประชาธิปไตย เป็นประเทศหนึ่งที่ใช้กฎหมายระบบคอมมอนลอว์มีกฎหมายเกี่ยวข้องกับการประกอบธุรกิจนักสืบเอกชนโดยตรง ได้แก่ รัฐบัญญัติที่ว่าด้วยความปลอดภัยภาคเอกชน ค.ศ. 2004 โดยมีการกำหนดรัฐบัญญัติว่าด้วยธุรกิจเกี่ยวกับความปลอดภัยภาคเอกชน ค.ศ. 2004 ก่อตั้งองค์กรที่เรียกว่าองค์กรความปลอดภัยเอกชน (Private Security Authority--PSA) เพื่อควบคุมและกำกับบุคคลธรรมดาและนิติบุคคลที่ให้บริการความปลอดภัยภาคเอกชน และเพื่อสืบสวนและติดตามข้อร้องเรียนต่างๆ รวมทั้งได้ก่อตั้งคณะกรรมการอุทธรณ์ความปลอดภัยภาคเอกชน (private security appeal board) เพื่อรับฟังและพิจารณาอุทธรณ์คำตัดสินขององค์กรความปลอดภัยภาคเอกชน รวมทั้งเรื่องอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง (Private Security Authority Act, 2004) การกำหนดคุณสมบัติของผู้ที่จะให้บริการด้านความปลอดภัย ในรูปแบบของ นักสืบเอกชนนั้นต้องได้รับใบอนุญาตจากองค์กรความปลอดภัยภาคเอกชนก่อน โดยผู้ขออนุญาตอาจเป็นบุคคลธรรมดา นิติบุคคลหรือห้างหุ้นส่วนก็ได้ (1) กรณีที่เป็นบุคคล ธรรมดาต้องมีคุณสมบัติ ดังนี้ (1) มีความเหมาะสมที่จะให้บริการด้านความปลอดภัย (2) อายุไม่ต่ำกว่า 18 ปี (2) กรณีที่เป็นนิติบุคคล ต้องมีคุณสมบัติ (ประเภทที่ 1) ผู้แทน ตัวแทน หรือพนักงานเจ้าหน้าที่ของนิติบุคคล ผู้จะต้องดำรงตำแหน่งอันเกี่ยวข้องกับการให้บริการความปลอดภัยมีความเหมาะสม มีการขอใบอนุญาตใบอนุญาตสำหรับผู้ให้บริการที่เป็นบริษัทห้างหุ้นส่วน และกิจการเจ้าของรายเดียวที่อยู่ในประเทศไอร์แลนด์เรียกใบอนุญาตประเภทนี้ว่า Contractor License (ประเภทที่ 2) ใบอนุญาตสำหรับผู้ให้บริการทุกคนที่ทำงานเกี่ยวกับความปลอดภัย ไม่ว่าจะเป็ลูกจ้างของผู้ได้รับ ใบอนุญาตประเภท Contractor License หรือเป็นผู้ประกอบธุรกิจความปลอดภัยเอกชน

เป็นอิสระด้วยตนเอง เรียกใบอนุญาตประเภทนี้ว่า Individual License (employee license) มีการกำหนดเครื่องหมายประจำตัว (identity badge) หมายถึงเครื่องหมายซึ่งมีการระบุชัดเจนถึงหมายเลขใบอนุญาตที่เกี่ยวข้อง มีรูปแบบลักษณะ และขนาดของเครื่องหมายถูกกำหนดไว้สำหรับเป็นเครื่องหมายประจำตัวที่ใช้ติดตัวผู้ได้รับอนุญาตและเมื่อติดแล้วเห็นได้ชัดเจน (Private Security Authority Act, 2004)

สรุปได้ว่าตัวแบบกฎหมายการประกอบธุรกิจรักษาความปลอดภัยในต่างประเทศ และในประเทศไทยนั้น ต้องมีพระราชบัญญัติหรือกฎหมายเฉพาะในการจัดระเบียบและมีกฎหมายควบคุมที่เกี่ยวข้องในการประกอบอาชีพรักษาความปลอดภัย เช่น คุณสมบัติ ซึ่งเป็นข้อเหมือนร่วมกัน คือ จะต้องมีการขอใบอนุญาตในการขอใบอนุญาตในการประกอบอาชีพ มีการกำหนดอายุไม่ต่ำกว่า 18 ปี และต้องผ่านการฝึกหลักสูตรเฉพาะด้านที่เกี่ยวข้องกับการรักษาความปลอดภัยและประการสำคัญต้องเป็นหลักสูตรที่ได้รับการรับรองจากภาครัฐเท่านั้น และมีบทลงโทษที่ชัดเจนและค่อนข้างรุนแรงในอัตราโทษปรับที่สูงมาก ในกรณีที่ไม่ปฏิบัติตามหรือฝ่าฝืนในกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจรักษาความปลอดภัยเอกชนด้วย

สรุป

ในการรักษาความปลอดภัยนั้นควรเน้นความสำคัญของการกระจายอำนาจในการรักษาความปลอดภัย และความสามารถในการมีส่วนร่วมทางการเมืองต่อการปฏิรูปโครงสร้างการปฏิบัติงาน เพื่อให้สอดคล้องกับสภาพแวดล้อมด้านความปลอดภัยที่เหมาะสมกับสิ่งแวดล้อม และสอดคล้องกับนโยบายความมั่นคงแห่งชาติ ที่เกิดขึ้นซึ่งถือเป็นการยกระดับการรักษาความปลอดภัยในระดับมาตรฐานโลกกระบวนการในการกำหนดนโยบายธุรกิจรักษาความปลอดภัยภายใต้บริบทการเมืองสามารถกล่าวได้ว่ากระบวนการในการกำหนดนโยบายธุรกิจรักษาความปลอดภัยภายใต้บริบทการเมือง จึงเป็นเรื่องกระบวนการที่สำนักงานตำรวจแห่งชาติใช้ “อำนาจ” ผ่านกลไกเชิงโครงสร้างความสัมพันธ์ที่อาศัยฝ่ายระบบการเมืองในการออกกฎหมายเพื่อบังคับใช้ในการจัดระเบียบธุรกิจรักษาความปลอดภัยเอกชนให้มีรูปแบบเดียวกันทั่วประเทศ โดยการใช้พระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2558 คือ เป็นการใช้อำนาจของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ในการควบคุมธุรกิจรักษาความปลอดภัยที่เบ็ดเสร็จตั้งแต่กระบวนการตั้งต้นในการประกอบอาชีพธุรกิจรักษาความปลอดภัยของผู้ประกอบการ และพนักงานรักษาความปลอดภัยในส่วนการกำหนดคุณสมบัติที่เป็นมาตรฐานสากลที่มีมาตรการที่เข้มงวด โดยผ่านนโยบายสาธารณะที่รัฐบาลที่ต้องแก้ไขปัญหาความเดือดร้อนของประชาชนในเรื่องรักษาความปลอดภัย และต้องการจัดระเบียบธุรกิจรักษาความปลอดภัย ในที่นี้หมายถึงการใช้อำนาจของสำนักงานตำรวจแห่งชาติตั้งแต่กระบวนการกำหนดนโยบายและกระบวนการนำนโยบายสู่การปฏิบัติที่สำนักงานตำรวจแห่งชาติตั้งอำนาจที่ขอบด้วยกฎหมายไว้ในองค์กรของตนเองทั้งหมด การรักษาความปลอดภัยจึงจำเป็นต้องมีมาตรการในการควบคุมอาชีพ ควรมีกฎหมาย

เกี่ยวกับการประกอบอาชีพรักษาความปลอดภัยโดยเฉพาะและให้หน่วยงานรัฐเข้ามาควบคุมดูแลมาตรฐานการทำงานที่และให้มีใบอนุญาตการทำงาน ในการเข้าสู่อาชีพรักษาความปลอดภัย ควรกำหนดคุณสมบัติที่เหมาะสมทั้งในส่วนของพนักงานรักษาความปลอดภัย และผู้ประกอบการรักษาความปลอดภัย และรับรองโดยหน่วยงานของรัฐ และควรจัดทำสัญญามาตรฐาน ระหว่างผู้ประกอบการรักษาความปลอดภัยกับผู้ว่าจ้างเพื่อเป็นแบบมาตรฐาน รัฐควรส่งเสริมภาพลักษณ์ของอาชีพรักษาความปลอดภัยให้ได้รับการยอมรับในสังคมมากขึ้น และการว่าจ้างพนักงานรักษาความปลอดภัย เข้าามีบทบาทในการรักษาความปลอดภัยในการจัดงานหรือการประชุมสำคัญๆ และเปิดโอกาสให้ผู้ประกอบอาชีพทำหน้าที่เป็นผู้เผยแพร่ความรู้ด้านการรักษาความปลอดภัยให้แก่ ประชาชนและยังเป็นการแบ่งเบาภาระหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ ตำรวจอีกทางหนึ่งด้วย

เอกสารอ้างอิง

- แก้วคำ ไกรสรพงศ์. (2548). *หลักนโยบายสาธารณะยุคใหม่*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชำนาญ จันทร์เรือง. (2551). *ยูโทเปีย UTOPIA*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ.
- ทิพย์อาภา เสธฐจินตนิ. (2551). *การรักษาความปลอดภัยภาคเอกชน: ศึกษาเฉพาะกรณีการกำกับดูแลและการบังคับใช้กฎหมายของหน่วยงานรักษาความปลอดภัย* (วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ปานจันต์ สุทธิทวี. (2561). *ระบบกฎหมายไทย: ปฏิรูป / เปลี่ยนผ่าน/ ปฏิสังขรณ์. ปัญหาการบังคับใช้กฎหมายตามพระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2558*. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- พฤทธิสถาน ชุมพล. (2552). *ระบบการเมือง: ความรู้เบื้องต้น*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พัชรี สิโรรส. (2556). *กรณีศึกษานโยบายสาธารณะของไทย*. กรุงเทพฯ: พิมพ์ลักษณ์.
- พิทยา บวรวัฒนา. (2552). *ทฤษฎีองค์การสาธารณะ*. กรุงเทพฯ: ศักดิ์โสภาก.
- รงค์ บุญสวยขวัญ. (2560). *กรอบแนวคิดการวิจัยการบริหารการเปลี่ยนแปลง. วารสารอาศรมวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์, 5(1), 33-60*.
- ศูนย์วิจัยกิจการไทย. (2553). *ธุรกิจรักษาความปลอดภัย: ธุรกิจที่ยังเติบโตต่อเนื่อง (มองเศรษฐกิจฉบับที่ 2837)*. สืบค้น 24 สิงหาคม 2562, จาก <https://www.kasikornresearch.com>
- Easton, D. (1965). *A Framework for Political Analysis*. New Jersey: Prentice-Hall.
- Kingdon J.W. (1995). *Agendas, alternatives, and public policies*. New York: Harper Collins.

Lasswell. (1950). *Power and Society; A Framework for Political Inquiry*. New Haven: Yale University Press.

Private Security Authority Act. (2004). Arrangement of sections. Produced by the Office of the Attorney General. สืบค้น 10 มกราคม 2564, จาก <http://www.irishstatutebook.com>